

Sygn. akt: I C 1390/19

Na rozprawie dnia 18 grudnia 2019 r. nie stawił się pełnomocnik powoda (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty - (...) z siedzibą w W., zawiadomiony o terminie.

Pozwany M. P. nie stawił się, zawiadomiony w trybie art. 139§1kpc, nie złożył żadnych wyjaśnień, ani też nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności.

Odstąpiono od nagrywania na podstawie art. 157§2 KPC.

Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący:

Protokolant:

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Małgorzata Kłek
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Sandra Kozak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 grudnia 2019 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego - (...) z siedzibą w W.

przeciwko M. P.

o zapłatę

powództwo oddała

Sygn. akt I C 1390/19

UZASADNIENIE

Powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty - (...) (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. P. kwoty 10 003,49 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz obciążenie pozwanego kosztami procesu. Podniósł, że wierzytelność dochodzona przez powoda wynika z braku zapłaty przez pozwanego należności wynikającej z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej w dniu 27.02.2016 r. Na podstawie umowy o przelew wierzytelności zawartej dnia 09.10.2017 r. (...) 3 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. nabył wierzytelność przysługującą (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wobec pozwanego z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Następnie na skutek umowy cesji wierzytelności zawartej dnia 09.03.2018 r. wierzytelność z tytułu w/w umowy wraz z prawem do naliczania

odsetek została przez (...) 3 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. przeniesiona na powoda. Na wartość przedmiotu sprawy tj. kwotę 10 003,49 zł składa się suma należności wynikających z poszczególnych tytułów oraz odsetki naliczone na dzień poprzedzający złożenie pozwu, od których to odsetek powód żąda od pozwanego odsetek za opóźnienie na podstawie art. 482§1 kc.

Pozwany M. P., zawiadomiony o terminie rozprawy w trybie art. 139§1 kpc, nie stawiał się na rozprawie, nie złożył odpowiedzi na pozew i nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 321 § 1 kpc Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. Przepis ten wprowadza zasadę, że sąd w postępowaniu cywilnym orzeka tylko o roszczeniach, zgłoszonych przez powoda w pozwie lub w trakcie rozpoznawania sprawy przez sąd, do czasu zamknięcia rozprawy. Zasądzenie na rzecz powoda roszczeń przez niego nie żądanych, a wynikających z okoliczności faktycznych, ustalonych w trakcie postępowania, naruszałoby unormowanie omawianego przepisu oraz zasadę równouprawnienia stron. Sąd jest związany granicami żądania. Zakaz orzekania ponad żądanie odnosi się bądź do samego żądania, bądź do jego podstawy faktycznej. Zakaz orzekania ponad żądanie, będący przejawem zasad dyspozycyjności i kontrydiktoryjności, oznacza, że o treści wyroku zarówno w sensie pozytywnym, jak i negatywnym decyduje żądanie strony. Sąd nie może zasądzać czego innego od tego, czego żądał powód, więcej niż żądał powód, ani na innej podstawie faktycznej niż wskazana przez powoda. Zakaz orzekania ponad żądanie odnosi się zatem bądź do samego żądania, bądź do jego podstawy faktycznej.

W niniejszej sprawie powód żądając zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kwoty 10003, 49 zł podniósł, że dochodzona wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwanego należności wynikającej z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej w dniu 27.02.2016 r. z wierzycielem pierwotnym (...) Sp. z o.o. w W. .

Z dokumentów dołączonych do pozwu wynika, że pozwany faktycznie zawarł z (...) Sp. z o.o. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w dniu 27.02.2016 r. wskazaną w pozwie, na podstawie, której został mu przydzielony nr (...) (101- 103). Z dokumentów tych wynika też, że pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. także inne umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych a mianowicie :

- w dniu 09.03.2016 r. umowę, na podstawie, której został mu przydzielony nr (...) (k. 105-106),
- w dniu 02.03.2016 r. umowę, na podstawie, której został mu przydzielony nr (...) (k. 111-112)

Powód ponadto dla wykazania wysokości dochodzonej pozvem należności do pozwu załączył dokumenty księgowe w postaci rozliczenia konta i faktur VAT (k. 104, 107, 116-143).

Na podstawie przedłożonych przez powoda dokumentów nie sposób ustalić wysokości należności, do zapłaty których pozwany był zobowiązany względem wierzyciela pierwotnego na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej w dniu 27.02.2016 r. (dotyczącej numeru (...)) wskazanej w pozwie. Nie jest bowiem możliwe wyodrębnienie na podstawie dokumentów księgowych, które należności dotyczyły umowy z dnia 27.02.2016 r. a które należności dotyczyły dwóch pozostałych umów zawartych przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym w dniu 09.03.2016 r. i w dniu 02.03.2016 r., z których to umów powód nie dochodził należności, nie zostały bowiem wskazane w pozwie jako podstawa faktyczna dochodzonego roszczenia.

W tej sytuacji zasądzenie na rzecz powoda należności przypadającej na podstawie wszystkich trzech w/w umów zawartych z pozwanym stanowiłoby naruszenie zasady określonej w art. 321 §1 kpc stanowiąc orzeczenie ponad żądanie, skoro powód w pozwie dochodził jedynie należności wynikającej z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej przez pozwanego w dniu 27.02.2016 r. z wierzycielem pierwotnym (...) Sp. z o.o. w W..

Nie jest przy tym możliwe ustalenie wysokości należności , do których pozwany był zobowiązany do zapłaty wobec wierzyciela pierwotnego jedynie na podstawie umowy z dnia 27.02.2016 r.

Powód nie udowodnił zatem zasadności wysokości dochodzonej pozwem należności w całości ani w części .

Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Strony zobowiązane są w myśl przepisu art. 232 kpc wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Ciężar udowodnienia faktów uzasadniających objęte pozwem roszczenie spoczywał na powodzie, który winien wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu.

Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego, winien przejawiać staranność w wykazaniu zasadności powództwa. Brak merytorycznego zaprzeczenia jego twierdzeń przez pozwanego nie zwalniał go od wykazania podstawowych okoliczności wskazujących na zasadność żądania. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 7.11.2007 r. (II CSK 293/07), ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności.

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy beczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W niniejszej sprawie istnieją natomiast uzasadnione wątpliwości, uniemożliwiające przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda odnoszących się do wysokości dochodzonego pozwem roszczenia .W tej sytuacji, pomimo zaistnienia formalnych przesłanek do wydania w sprawie wyroku zaocznego wskutek nie działania w sprawie pozwanego, Sąd oddalił powództwo.